

CUSTOM HOUSEN MURHA

MIKE HOLLOW

BAZAR

MIKE HOLLOW

CUSTOM HOUSEN

MURHA

Suomentanut Hanna Arvonen

BAZAR

BLITZ-sarjassa ilmestynyt:
West Hamin murha (2026)
Canning Townin murha (2026)
Custom Housen murha (2026)

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

1. painos

Suomentanut Hanna Arvonen
Suomenkielinen laitos © Hanna Arvonen ja Bazar kustannus 2026

Englanninkielinen alkuteos *The Custom House Murder*

Copyright © 2017 Mike Hollow

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-403-699-3

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Vanhemmilleni, jotka eivät ole enää näkemässä tätä
kirjaa, mutta joiden maailma ja sota tämä oli*

LUKU 1

Lasinsirpaleet lipsuivat ja rusahtelivat pojan saappaiden alla. Se sai hänet voimaan pahoin – samalla tavalla kuin silloin, kun sade toi etanat jalkakäytävälle ja niiden päälle astui pimeässä. Mutta tämä tuntui siltä kuin olisi astunut tuhannen etanan päälle, koko kadun matkalla, ja se tuntui oudolta, koska ei sen näin pitänyt olla. Hän talloi nyt ihmisten kotien ikkunoita, jotka lojuivat särkyneinä tiellä.

Hän ei kuitenkaan voinut mitään sille, että se tuntui myös jännittävältä – jännittävältä pahalla tavalla. Ikkunoiden särkemisestä sai aina toruja, niin kuin hän oli saanut huomata pelattuaan takapihalla krikettiä edellisellä kesänä, mutta nyt ikkunoita särkyi kaikkialla joka päivä, ja sitä pidettiin normaalina. Kaikki muuttui, eivätkä säännöt näyttäneet enää olevan sääntöjä. Hän potkaisi lasinsirpaleita sivuun vain koska pystyi sen tekemään. Kaiken kaikkiaan sota tuntui olevan aika helppoa. Ainakin toistaiseksi.

Mutta ei hänen äidilleen. Äiti oli sairaalloinen, ja poika alkoi huolestua, että oli ehkä jättänyt tämän yksin liian pitkäksi aikaa. Nyt oli erilaista kuin silloin, kun hän oli ollut pieni – jos hän oli silloin herännyt painajaisesta, äiti oli tullut pimeässä hänen sänkynsä viereen kuin keiju ja

rauhhoittanut häntä lempeällä laulullaan, joka oli hiljentynyt kuiskaukseksi hänen nukahtaessaan uudelleen.

Nyt hän oli riittävän iso liikkumaan yksin ulkona, ja äiti oli se, joka pelkäsi pimeää.

Äiti sanoi olevansa iloinen, ettei hän ollut syntynyt tyköksi, koska miehet tekivät tytöille pahoja asioita pimeässä, mutta äiti ei koskaan kertonut mitä ne pahat asiat olivat. Yöllä, kun hälytyssireenit alkoivat soida ja he olivat kahdestaan kotona, äidin katse kiersi levottomasti huonetta etsien piilopaikkaa, ja tämä takertui häneen – ei niin kuin ennen, kun tämä oli halannut häntä lohduttaakseen, vaan ennemmin niin kuin takertuisi pelastajaan, jos olisi pudonnut jokeen eikä osaisi uida.

Hän saapui kadunkulmaan ja näki, miksi kaikki ikkunat olivat särkyneet – katu, jolla hän oli juuri kulkenut, näytti olevan yhtä tai ehkä kahta taloa lyhyempi kuin ennen. Jotkut hänen ystävästään väittivät tietävänsä tuhojen perusteella, minkä kokoinen pommi oli ollut – viidenkymmenen tai viidensadan paunan tai mitä tahansa – mutta hän ei ollut varma, keksivätkö he sen vain omasta päästään. Hän itse näki vain, oliko pommi ollut palopommi vai räjähtävä pommi: jos palopommi osui katolle eikä sille tehty mitään, se saattoi polttaa paikan poroksi, mutta räjähtävä pommi hajotti sen palasiksi. Tämä näytti räjähtävältä pommilta, koska jäljellä oli vain kasa romua ja puunsälöjä sekä sirpaleiset jäänteet siitä, mikä oli ollut jonkun koti – tiskiallas, wc-pytty, vääntynyt rautasängyn runko. Hän toivoi, ettei talossa ollut juuri silloin ollut ketään, kun siihen oli osunut.

Äiti oli nukkunut kadulle pystytetyssä pommisuojoissa, kun hän oli livahtanut sieltä ulos tänä aamuna. Äiti oli

torkahtanut vihdoin valvottuaan metelin vuoksi puoli yötä, mutta hän oli nyt viipynyt poissa äidin luota kauemmin kuin olisi pitänyt. Pian olisi valoisaa. Hänellä ei ollut kelloa, mutta tuntui siltä, että hän oli ollut poissa ainakin puoli tuntia. Se oli tosin ollut melko tuottoisa puolituntinen.

Poika, jonka hän tunsi koulusta, oli antanut hänelle vinkin. Paras aika näpistää tavaraa oli hiipiä ulos pommi-suojasta juuri ennen aamunkoittoa, poika oli sanonut ja se piti paikkansa. Koulua ei tietenkään enää ollut – kaupunki oli sulkenut sen sodan syttyessä, jotta ilmavalvonnan väki saattoi käyttää sitä ilmavalvojen varikkona ja jotain sellaista. Mutta se neuvo oli ollut hyödyllinen.

Ei hän tosin ollut lähtenyt näpistelemään. Ei missään tapauksessa. Hän olisi voinut tehdä sen – pimeyden viimeisen tunnin aikana oli tarjolla paljon tavaraa, kun pommit olivat tehneet tuhojaan mutta paikkoja ei ollut vielä raivattu – mutta hän tiesi, miten se vaikuttaisi hänen äitiinsä, jos hän jäisi kiinni.

Hän oli tullut ulos keräämään metallisirpaleita. Niitä löytyi kaikkialta, jos oli riittävän ajoissa liikkeellä, ja niitä saattoi vaihtaa nuorempien lasten kanssa. He luulivat, että ne olivat palasia saksalaisten pommeista tai lentokoneista, mutta eivät ne olleet – isä sanoi, että suurin osa niistä vain putosi maahan, kun meidän omat ilmatorjunta-ammuksemme räjähtivät, ja isä sen tiesi, koska oli ollut sotilaana suursodassa.

Srapnellit olivat arvokkaita vaihtokaupassa – hän käytti niitä pääasiassa saadakseen savukekortteja. Parhaat kortit olivat ajalta juuri ennen sotaa – kuuluisia

kriketinpelaajia, autoja, sota-aluksia – ja ne olivat nyt paljon arvokkaampia, koska paperipulan vuoksi savukkeiden valmistajat eivät enää jakaneet niitä. Joskus korteista, joita monet lapset halusivat – kilpa-ajajia tai RAF:n lentokoneita – saattoi saada jopa Dinky Toysin auton tai muuta vastaavaa.

Pojalla oli takkinsa sisällä nuhruinen säkkikangaspussi. Äiti tarvitsisi sitä tehdäkseen räsymaton eteiseen heti, kun saisi riittävästi vanhoja kankaanpalasia, mutta sitä ei tarvittu vielä. Sitä paitsi äiti torui häntä, jos hän repi housuntaskunsa työntämällä niihin teräviä metallisirpaleita, joten hän oli ajatellut, että säkkiä kannatti lainata tämän päivän saaliin kantamiseen. Hänen oli kuitenkin oltava varovainen – jos joku kyttä näkisi hänet kiertelemässä kaduilla pimennyksen aikana säkki olallaan, tämä voisi tehdä vääriä johtopäätöksiä. Niinpä hän piti silmänsä auki, ja jos joku viranomainen tulisi lähelle – mikä nykyään tarkoitti periaatteessa hänen isäänsä ja kaikkia muita, joilla oli peltikypärä päässään – hän pudottaisi säkin suht sukkelasti ja juoksisi täyttä karkua pakoon. Yksikään vanha ihminen ei taatusti saisi häntä kiinni.

Vaara ohi -sireenin ääni keskeytti pojan mietteet ja sai hänet hätkähtämään, niin kuin aina. Ääni ei ollut aivan niin pelottava kuin hälytysmerkki, mutta se oli silti kauhea. Ihan hyvin olisi voitu keksiä hiukan hilpeämpi tapa kertoa ihmisille, että pommikoneet olivat poissa. Noin viikko siten viranomaisilla oli ollut järkeä lyhentää sireeni kahdesta yhteen minuuttiin, mutta se oli silti ankeaa ulinaa. Poika pudotti viimeiset kunnolliset sirpaleet säkkiinsä. Nyt äiti olisi varmasti jo hereillä, joten hänen oli pidettävä kiirettä.

Hän suuntasi askelensa kohti kotia. Kadun molemmilla puolilla synkkien vanhojen talojen rivit näyttivät pelottavilta aamuhämärässä. Ne muistuttivat taloa, jossa hänen perheensä oli asunut – pimeitä, ahtaita pieniä paikkoja, joissa haisi aina keitetty kaali ja maasta nouseva kosteus. Heidän uudessa kodissaan oli paljon mukavampaa. Kaupunki oli majoittanut heidät yhteen uusista huoneistosta Prince Regent Lanen lähistöllä, kun hän oli ollut vielä pieni ja heidän vanha talonsa Canning Townissa oli jouduttu purkamaan uuden Silvertown Wayn tieltä. Tie imperiumiin, niin sitä nimitettiin, koska nyt kuorma-autojen oli helpompi kulkea satamiin ja tehtaisiin. Aikaisemmin kaikki liikenne oli joutunut kulkemaan vanhaa nostosiltaa pitkin Thamesin yli Royal Victoria -telakalle, mutta nyt Silvertown Way kulki betonijaloilla suoraan sen yli. Se oli ainoa hänen näkemänsä tie, joka kulki ilmassa. Hänen isänsä sanoi, että se oli ensimmäinen koko maassa, ja se olisi hyväksi koko West Hamin alueelle, vaikka se tarkoittikin sitä, että tuhansien ihmisten kodit oli pakko purkaa.

Heidän uusi kotinsa oli puhdas ja moderni ja siellä oli runsaasti valoa. Ainoa ongelma oli, ettei siinä ollut omaa takapihaa, joten heillä ei ollut paikkaa Anderson-suojalle. Totta, niistä ei hänen kuulemansa mukaan ollut paljon hyötyä – ne olivat oikeastaan vain pieniä peltilaatikoita, jotka oli haudattu puolittain maahan, ja Custom Housen alueella niissä oli aina vettä, koska se oli suomaata ja suuri osa alueesta oli alempana kuin Thamesin pinta nousuveden aikaan. Mutta ainakin Anderson-suoja oli oma, ja siitä saattoi tehdä hieman kotoisemman vuoteilla ja huovilla ja öljylampulla. Kun ilmahyökkäys alkoi, kerrostalojen asukkaiden

oli juostava lähimpään tiilistä ja betonista katutasolle rakennettuun yleiseen pommisuojaan, ja ahtauduttava sinne viidenkymmenen muun kanssa koko yöksi. Vauvat räähkyivät, vanhat naiset itkivät, ja kaikilla oli haisevat jalat ja vaatteet, eikä siellä ollut sänkyjä tai valoja.

Siellä, missä poika asui, lähimmät suojat olivat Nottingham Avenuella. Niitä oli kolme peräkkäin, ja hän oli jättänyt äidin kauimmaiseen niistä. Vaara ohi -merkin soidessa äiti meni yleensä suoraan kotiin katsomaan, oliko se vielä pystyssä, mutta saattoi joskus jäädä juttelemaan naapurin kanssa. Poika laittoi pari sirpaletta taskuunsa valmiiksi näytettäväksi äidille siltä varalta, että tämä kysyisi, mitä hän oli puuhannut, mutta piilotti loput autiolta näyttävän, pommin vahingoittaman talon edessä olevan pensaan alle. Hän voisi hakea ne myöhemmin – hän ei halunnut äidin näkevän, miten paljon hän oli löytänyt, ettei tämä käskisi laittaa niitä talteenottokeräykseen.

Hän saapui viimeisen pommisuojan luo ja kurkisti sisään. Siellä oli pimeämpää kuin ulkona kadulla, ja kesti vähän aikaa ennen kuin silmät tottuivat siihen. Suoja oli tyhjä. Äiti oli varmasti jo mennyt kotiin, hän ajatteli. Hän menisi myös, mutta sitä ennen hän vilkaisisi ympärilleen täällä ja kahdessa muussa suojassa. Useimmat ihmiset kiihuhtivat pois heti vaara ohi -sireenin kuullessaan, etenkin jos heidän oli mentävä töihin, ja ellei paikalla ollut ilma-valvojia, lattialta saattoi joskus löytää hyvää saalista. Poika oli kerran löytänyt savukerasian, jonka joku oli varmasti pudottanut ja potkaissut vahingossa penkin alle.

Tänään hänellä ei näyttänyt olevan onnea. Tässä suojassa ei ollut mitään, eikä seuraavassakaan. Hän meni

kolmannen suojan luo ja odotti sisään astuttuaan hetken, että silmät tottuisivat pimeään. Se oli samanlainen kuin muutkin – vain paljaat tiiliseinät ja puiset penkit, joilla ihmiset olivat viettäneet yön rukoillen, että pommit pysyisivät poissa.

Tällä kertaa suoja ei kuitenkaan ollut tyhjä. Hän tiiraili perimmäiseen nurkkaan, jossa penkin päässä oli säkki tai jotain. Hän sytytti taskulamppunsa ja meni lähemmäksi, mutta pysähtyi äkkiä. Se ei ollut säkki, vaan mies, joka istui penkillä nojaten toista olkaa seinään ja näytti nukkuvan. Tai ehkä mies oli humalassa. Tällaisessa paikassa ei kannattanut häikäistä juoppojen naamaa taskulampulla, koska silloin saisi luultavasti kirvelevän korvapuustin.

Poika siirsi peukalonsa katkaisijalle sammuttaakseen taskulampun, mutta pysähtyi huomattessaan jotain muuta. Miehen takki oli auki, ja valkoisen paidan rinnassa oli tumma läikkä, joka kiilsi valokeilassa. Hitaasti ja varovasti hän kohotti lampun ja jähmettyi paikalleen nähdessään miehen kasvot – ne olivat vääristyneet irvistykseen ja silmät tuijottivat suoraan häneen.

Hän räpytteli omia silmiään useita kertoja ennen kuin tajusi, ettei mies ollut liikahtanutkaan. Silmät olivat ammollaan, mutta mies ei nähnyt mitään.

LUKU 2

Rikoskomisario John Jago avasi kylpyhuoneensa oven. Pienestä koosta huolimatta se oli ylellisyys, josta oli syytä olla kiitollinen, kun hän mietti vanhaa sinkkiammetta, joka oli roikkunut hänen lapsuudenkodissaan keittiön ovesa. Sellaiseen monet West Hamin asukkaat joutuivat vieläkin tyytymään, ja se otettiin joka perjantai alas kylpyä varten ja täytettiin padasta kannetulla kuumalla vedellä – paitsi jos tuli padan alla oli sammunut eikä kuumaa vettä ollut. Hän oli onnekas, koska sai kuumaa vettä hanasta aina, kun sitä halusi.

Hänen selkensä oli jäykkä hänen vietettyään jälleen yhden yön Anderson-suojassa, joten kylpy tekisi hyvää. Hänen oli vain saatava geysir virtaamaan. Hän raapaisi tulitikut ja yritti sytyttää kaasun, mutta mitään ei tapahtunut. Joku yöllisistä pommeista oli luultavasti rikkonut jossain kaasuputken, ja oli mahdotonta tietää, milloin kaasun- ja koksyyhtiön miehet ehtisivät korjata sen. Hänen oli vain peseydyttävä kylmällä vedellä, niin kuin hän oli tehnyt aikoihin useinkin. Hänen olisi pitänyt asentuttaa vesikattila tällaisten tilanteiden varalle. Jos hän olisi tehnyt sen pari vuotta sitten niin kuin hän oli suunnitellut, hän voisi lämmitellä nyt vettä hiilillä eikä joutuisi turvautumaan kaasuun.

Jostain syystä hän ei vain ollut tullut tehneeksi sitä. Nyt, kun maa oli sodassa, sitä ei missään tapauksessa pystyisi tekemään, ja mitä hyötyä siitä muutenkaan olisi, jos taloon voisi osua pommi seuraavana päivänä? Oli miten oli, koko maa oli jo saanut tänä vuonna maistiaiset siitä, mitä hallitus mielellään nimitti hiilen ”lyhytaikaiseksi säännöstelyksi”, joten oli mahdotonta tietää, miten kauan hiiltä ylipäätään olisi saatavilla.

Oli sunnuntiaamu, ja Jago oli herännyt tasan kello 6.15. Ennen viime syyskuuta, aikoina, jotka yhä enemmän tuntuivat olevan vanhoja, hyviä aikoja, hän oli vetänyt herätyskellonsa mutta laittanut herätyksen pois, koska oli ollut kohtuullisen toiveikas, että saisi nukkua pidempään seuraavana aamuna. Sunnuntai oli edelleen hänen vapaa-päivänsä, sikäli kuin yhdelläkään poliisilla oli vapaapäiviä edes rauhan aikana, mutta nykyään oli hyvin vähän toivoa siitä, että saisi nukkua pitkään, vaikka olisi muistanut painaa herätysnappulan tiukasti alas. Kuka tarvitsi herätyskelloa, kun oli sireenit? Vaara ohi -sireeni oli herättänyt hänet tänään juuri, kun hän oli torkahtanut maattuaan hereillä tuntikausilta tuntuneen ajan.

Hän päätti lähteä pienelle kävelylle vetristääkseen niveliään. Puisto ei ollut kaukana, joten hän meni sinne – siellä olisi pitänyt olla hiljaista tähän aikaan päivästä, etenkin sunnuntaina. Oli 29. syyskuuta vuonna 1940. Pian edessä olisi sodan toinen talvi, ja jos pommitukset jatkuisivat, tilanne tänä vuonna olisi paljon synkempi kuin viime vuonna. Jago oli vetänyt päällystakin päälleen lähtiessään talosta, ja oli iloinen siitä – ilmassa oli selvää syksystä koleutta. Näytti siltä, että lämmin intiaanikesä, joka oli kestänyt

viikkoja Blitz-pommitusten alkamisen jälkeen, oli ohi. Kaikkialla ympärillä lehdet alkoivat varista, paitsi niillä aiemmin rauhallisilla asuinkaduilla, joilla pommit olivat jo räjäyttäneet puista lehdet ja puolet oksista. Nyt odotettavissa oli taas normaali kostea syksy ja sen jälkeen talven sumut ja pakkaset.

Puistossa oli virkistävää. Aurinko, joka ei ollut vielä noussut kovin ylös, loisti puiden lomasta, ja aamukasteinen ruoho tuoksui raikkaalta. Jago nautti puiston avaruudesta ja raitis ilma alkoi parantaa hänen mielialaansa. Tästä voisi vielä tulla hyvä päivä.

Hän käveli puiston ympäri miettien kuluneita viikkoja sen jälkeen, kun saksalaiset olivat aloittaneet ensimmäisen ison ilmahyökkäyksen syyskuun seitsemäntenä päivänä. West Ham oli kärsinyt pahasti, koska kaupunginosan eteläpuolella olevat satama-alueet näyttivät olevan pommitusten pääkohde, ja koko maailma oli ollut kaaoksessa. Ei ollut paljonkaan syytä juhlaan. Mutta sitten hänen ajatuksensa kääntyivät Dorothyyn, jonka tapaaminen oli tuonut kirkkaan valon pimeyteen, joka tuntui pyörteilevän hänen ympärillään, ja heidän tuttavuutensa oli alkanut muuttaa häntä.

Hän oli tajunnut, miten hyvin viihtyi Dorothyyn seurassa, ja oli samalla joutunut myöntämään itselleen, että piti tätä erittäin puoleensavetävänä. Dorothyssa oli voimaa, joka tuntui tarttuvan ihmisiin tämän ympärillä, ja Jagosta tuntui, että nainen oli palauttanut hänet takaisin elämään hänen vietettyään kaksikymmentä vuotta tunne-elämän limbossa.

Hän mietti, mitä Dorothy tekisi tänään. Näin aikaisin aamulla tämä toivottavasti nukkui vielä rauhallisesti

Savoy-hotellin turvissa, ellei Luftwaffe ollut päättänyt lentää yöllä siihen suuntaan. Entä myöhemmin? Hän kuvitteli Dorothyyn harmaassa villakangaspuvussa kirjoituskoneensa ääressä nakuttamassa tarinaa Atlantin taakse bostonilaisen sanomalehtensä uutisnälkäiselle päätoimittajalle, tai raapustamassa muistiinpanoja puhelimen luuri olkapään ja korvan välissä. Ainoa asia, mitä hän ei osannut kuvitella, oli se, että Dorothy laiskottelisi tekemättä mitään – tällä oli niin paljon energiaa, että tämä tekisi varmasti töitä.

Hänen ajatuksensa eivät viipyneet Dorothyssa vain siksi, että hän oli puiston seesteisessä rauhassa, vaan nainen täytti hänen ajatuksensa yhä useammin. Ja kuitenkin kuvassa oli mukana myös jonkun jatkuva läsnäolo, tai ehkä tarkemmin sanoen juuri ja juuri kuvan ulkopuolella. Aivan kuin Eleanor olisi katsonut hänen olkansa yli ja nähnyt sen, mitä hän näki. Nainen, joka oli ollut fyysisesti poissa hänen elämästään vuodesta 1918 lähtien, mutta eli hänen muistoissaan edelleen yhdeksäntoistavuotiaana sairaanhoitajana, joka oli hoitanut häntä sairaalassa Ranskassa – katkeransuloinen häiriötekijä, joka oli ajan kuluessa kohonnut hänen mielessään virheettömäksi olennoiksi, jolla ei ollut inhimillisiä heikkouksia.

Puiston polku vei Jagon takaisin portille, josta hän oli lähtenyt liikkeelle, ja hän mietti, olivatko hänen ajatuksensa vain kiertäneet isoa kehää. Hän päätti palata kotiin aamiaiselle ja yrittää tehdä suunnitelmia loppupäiväksi. Toivottavasti tämän sunnuntain ohjelmaan ei kuuluisi ainakaan rikosten tutkintaa Lontoon poliisin K-divisioonassa. Hän ei ollut tottunut siihen, että saisi viettää koko päivän niin kuin itse halusi. Siitä lähtien, kun hänestä oli tullut

rikosetsivä, hänen työpäivänsä oli alkanut aamulla yhdeksältä – tarvittaessa aiemminkin – ja jatkunut usein ilta-kymmeneen asti. Ehkä hän menisi vain kotiin ja jatkaisi unia.

Saapuessaan pääkadulle hän odotti, että punainen, kaksikerroksinen bussi ajoi ohi, ennen kuin ylitti tien. Se muistutti häntä raitiovaunumatkasta, jonka hän oli tehnyt Embankmentilla Dorothyyn kanssa, ja lupauksesta, että hän murtautuisi vapaaksi elämää rajoittavista raitiovaunulinjoista, jolle hän oli jämähtänyt. Hän alkoi miettiä, olisiko Eleanorin näkymätön läsnäolo itsessään voinut olla yksi noista linjoista, jotka olivat ohjanneet hänen elämäänsä viimeiset kaksi vuosikymmentä. Jos se oli totuus, se oli vaikea kohdata.

Hän yritti työntää Eleanorin haamun mielestään ja keskittää ajatuksensa Dorothyyn, mutta myös Dorothyyn ajattelemisen oli häiritsevää. Se oli hulluutta. Hän oli aivan liian vanha ihastumaan Dorothyyn tai itse asiassa kehen tahansa. Ja kuitenkin tunne ei suostunut katoamaan. Pitäisikö hänen kertoa Dorothylle, mitä hän tunsu tätä kohtaan? Pelkkä ajatuskin sai hänet kalpenemaan – joitakin asioita on vain liian vaikea edes ajatella. Se oli niin mutkikasta, ja kuitenkin siihen liittyi yksinkertaisia, kiistattomia tosiasioita, kuten oudon lämmin tunne, joka valtasi hänet hänen ajatellessaan Dorothyyn lempeää naurua ja hymyä.

Ajatuksiinsa uppoutuneena hän lähestyi kotiaan pääkumarassa ja tuijotti jalkakäytävää edessään. Kun hän avasi pihaportin salvan ja kohotti päätään, hän huomasi univormupukuisen konstaapelin odottavan ovella.

”Olen pahoillani, sir, mutta teitä tarvitaan. Epäilyttävä kuolema pommisuojaissa Nottingham Avenuella. Ilmoitan-ko asemalle, että olette tulossa?”

Jago nyökkäsi huokaisten ja meni sisään hakemaan autonsa avaimet.

MURHA POMMISUOJASSA

Syyskuu 1940. Lontoo on kärsinyt pommituksista jo lähes kuukauden ja jälleen kerran yö tuo mukanaan lisää tuhoa. Custom Housessa huolestuneet asukkaat suuntaavat lähimpään pommisuojaan, kun varoitussireeni ulvoo.

Aamunkoitteessa vaara on ohi, ja ihmiset hajaantuvat, mutta pommisuojan lattialta löytyy ruumis – sydän lävistettynä.

Rikoskomisario John Jagon tutkimuksissa selviää, että uhri oli opettaja ja pasifisti, jonka taskusta löytyy ladattu revolveri. Kuka halusi hänet hengiltä ja miksi juuri nyt, kun koko kaupunki on luhistumaisillaan?

Custom Housen murha jatkaa historiallista Blitz-dekkarisarjaa, jossa rikoskomisario John Jago tutkii rikoksia Lontoon synkillä kaduilla sodan langettaessa varjonsa kaiken ylle.

© Mark Wilson

Lontoossa asuva Mike Hollow (s. 1953) on työskennellyt mm. toimittajana, kääntäjänä ja copywriterina. Hän rakastaa viihdyttävien tarinoiden luomista ja on nykyään täysipäiväinen kirjailija. *Custom Housen murha* on kolmas häneltä suomennettu teos ja se jatkaa sota-ajan Lontooseen sijoittuvaa historiallista Blitz-dekkarisarjaa.

ISBN 978-952-403-699-3

84.2

www.bazarkustannus.fi